

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

2. september 2021 *

»Appel – statsstøtte – støtte til Nürburgring-komplekset (Tyskland) – afgørelse, hvormed støtten delvist erklæres uforenelig med det indre marked – salg af aktiverne tilhørende modtagerne af den statsstøtte, der er blevet erklæret uforenelig – åben, gennemsigtig, ikke-diskriminerende og ubetinget udbudsprocedure – afgørelse, hvorved det fastslås, at tilbagebetalingen af den støtte, der er blevet erklæret uforenelig, ikke vedrører den nye ejer af Nürburgring-komplekset, og at denne ikke har modtaget ny støtte til erhvervelse af dette kompleks – formaliteten – status som interesseret part – individuelt berørt person – tilsidesættelse af de interesserede parters processuelle rettigheder – vanskeligheder, der nødvendiggør indledningen af en formel undersøgelsesprocedure – begrundelse- urigtig gengivelse af beviser«

I sag C-647/19 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 30. august 2019,

Ja zum Nürburgring eV, med hjemsted i Nürburg (Tyskland), ved Rechtsanwältin D. Frey og M. Rudolph,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved L. Flynn, B. Stromsky og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras (refererende dommer), og dommerne N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin og K. Jürimäe,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

* Processprog: tysk.

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. april 2021,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med sin appel har Ja zum Nürburgring eV nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 19. juni 2019, Ja zum Nürburgring mod Kommissionen (T-373/15, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2019:432), hvorved Retten forkastede det søgsmål, som denne forening havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse (EU) 2016/151 af 1. oktober 2014 om Tysklands statsstøtte SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) til Nürburgring (EUT 2016, L 34, s. 1, herefter »den endelige afgørelse«).

Retsforskrifter

- 2 Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [...] artikel [108 TEUF] (EFT 1999, L 83, s. 1, og berigtiget i EFT 1999, L 129, s. 43), som ændret ved Rådets forordning (EU) nr. 734/2013 af 22. juli 2013 (EUT 2013, L 204, s. 15) (herefter »forordning nr. 659/1999«), som blev ophævet ved Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 [TEUF] (EUT 2015, L 248, s. 9), finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag.
- 3 I artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/1999 defineres i denne forordning begrebet »interesserede parter« som »alle medlemsstater og personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, herunder navnlig støttemodtageren, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer«.
- 4 I samme forordnings artikel 4 med overskriften »Foreløbig undersøgelse af anmeldelsen og Kommissionens beslutninger« fastsættes i stk. 2-4:
 - »2. Konstaterer Kommissionen efter en foreløbig undersøgelse, at en anmeldt foranstaltning ikke udgør støtte, fastslår den dette ved beslutning.
 3. Konstaterer Kommissionen efter en foreløbig undersøgelse, at en anmeldt foranstaltning ganske vist er omfattet af [artikel 107, stk. 1, TEUF], men ikke giver anledning til tvivl om, at den er forenelig med fællesmarkedet, beslutter den, at foranstaltningen er forenelig med fællesmarkedet, i det følgende benævnt »beslutning om ikke at gøre indsigelse«. I beslutningen anføres, hvilken undtagelse i traktaten der er anvendt.
 4. Konstaterer Kommissionen efter en foreløbig undersøgelse, at en anmeldt foranstaltning giver anledning til tvivl om, hvorvidt den er forenelig med fællesmarkedet, beslutter den at indlede proceduren efter [artikel 108, stk. 2, TEUF], i det følgende benævnt »beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure«.

5 Denne forordnings artikel 6, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure skal sammenfatte de relevante faktiske og retlige spørgsmål, indeholde en foreløbig vurdering fra Kommissionens side med hensyn til støttekarakteren af den påtænkte foranstaltning og anføre, om der er tvivl om, hvorvidt den er forenelig med fællesmarkedet. I beslutningen skal den pågældende medlemsstat og andre interesserede parter opfordres til at fremsætte bemærkninger inden for en nærmere fastsat frist, der normalt ikke må overstige en måned. I behørigt begrundede tilfælde kan Kommissionen forlænge denne frist.«

6 Artikel 13, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 659/1999 bestemmer, at undersøgelsen af en eventuel ulovlig støtteforanstaltning resulterer i en beslutning vedtaget efter denne forordnings artikel 4, stk. 2, 3 eller 4.

Tvistens baggrund og de omtvistede afgørelser

7 Tvistens baggrund er anført i den appellerede doms præmis 1-16 og kan med henblik på den foreliggende sag sammenfattes som følger.

8 Nürburgring-komplekset (herefter »Nürburgring«), som ligger i delstaten Rheinland-Pfalz (Tyskland), omfatter en racerbane til bilvæddeløb (herefter »Nürburgring-racerbanen«), en forlystelsespark, hoteller og restauranter.

9 I perioden 2002 til 2012 modtog de offentlige virksomheder, der ejede Nürburgring (herefter »sælgerne«), støtte fra hovedsageligt delstaten Rheinland-Pfalz. I 2011 indgav appellanten, en tysk automobilsportsforening, en første klage til Kommissionen vedrørende denne støtte. Denne støtte var genstand for en formel undersøgelsesprocedure i medfør af artikel 108, stk. 2, TEUF, som Kommissionen indledte i 2012. Samme år erklærede Amtsgericht Bad Neuenahr-Ahrweiler (byretten i Bad Neuenahr-Ahrweiler, Tyskland) sælgerne insolvente og traf beslutning om salg af deres aktiver. Der blev indledt en udbudsprocedure (herefter »udbudsproceduren«), som udmøntede sig i salg af disse aktiver til Capricorn Nürburgring Besitzgesellschaft GmbH (herefter »Capricorn«).

10 I 2013 indgav appellanten en anden klage til Kommissionen med den begrundelse, at udbudsproceduren ikke var åben, gennemsigtig, ikke-diskriminerende og ubetinget. Ifølge appellanten modtog den valgte erhverver således ny støtte og sikrede kontinuiteten af sælgerens økonomiske aktiviteter, således at påbuddet om tilbagesøgning af den støtte, som sælgerne havde modtaget, skulle udvides til at omfatte erhververen.

11 I den endelige afgørelses artikel 2 fastslog Kommissionen, at visse af støtteforanstaltningerne til fordel for sælgerne var ulovlige og uforenelige med det indre marked (herefter »støtten til sælgerne«). Kommissionen fastslog i den endelige afgørelses artikel 3, stk. 2, at Capricorn og selskabets datterselskaber ikke var berørt af en eventuel tilbagesøgning af støtten til sælgerne (herefter »den første omtvistede afgørelse«).

12 I den nævnte afgørelses artikel 1, sidste led, fastslog Kommissionen, at salget af Nürburgrings aktiver til Capricorn ikke udgjorde statsstøtte (herefter »den anden omtvistede afgørelse«). Kommissionen fandt i denne henseende, at udbudsproceduren var blevet gennemført på en åben,

gennemsigtig og ikke-diskriminerende måde, at proceduren havde udmøntet sig i en salgspris, som stemte overens med markedsværdien, og at der ikke var nogen økonomisk kontinuitet mellem sælgerne og køberen.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

- 13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. juli 2015 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den første omtvistede afgørelse og den anden omtvistede afgørelse.
- 14 Retten afviste søgsmålet fra realitetsbehandling, i det omfang formålet med søgsmålet var at opnå en annullation af den første omtvistede afgørelse, idet appellanten ikke havde godtgjort, at selskabet var individuelt berørt af denne afgørelse. Af de grunde, der er anført i den appellerede doms præmis 48-69, fandt Retten for det første, at appellanten ikke havde ført tilstrækkeligt bevis for, at denne afgørelse væsentligt havde påvirket en konkurrencesituation, som selskabet havde på de relevante markeder, for det andet, at selskabet ikke som faglig sammenslutning kunne påberåbe sig en søgsmålskompetence i forhold til et af sine medlemmer, og for det tredje, at selskabet ikke havde godtgjort, at det inden for rammerne af den formelle undersøgelsesprocedure, der lå forud for vedtagelsen af den første omtvistede afgørelse, havde haft en forhandlingsposition, der var klart afgrænset og tæt forbundet med selve genstanden for afgørelsen.
- 15 For så vidt angår påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 83, at parterne var enige om, at denne afgørelse er en afgørelse truffet efter den indledende fase af undersøgelsen af støtten, som er fastsat i artikel 108, stk. 3, TEUF, og ikke efter en formel undersøgelsesprocedure.
- 16 I den appellerede doms præmis 88 bemærkede Retten, at det ikke kunne udelukkes, at appellanten, i lyset af foreningens formål, som netop er genetablering og fremme af en racerbane til bilvæddeløb på Nürburgring, og til den omstændighed, at den havde deltaget i den første fase af udbudsproceduren med henblik på salget af Nürburgrings aktiver og i denne forbindelse havde indhentet en stor mængde oplysninger om disse aktiver, var i stand til inden for rammerne af den formelle undersøgelsesprocedure, som er fastsat i artikel 108, stk. 2, TEUF, at fremsætte bemærkninger over for Kommissionen, som denne i givet fald kan tage i betragtning ved sin vurdering af, om udbudsproceduren havde været åben, gennemsigtig, ikke-diskriminerende og ubetinget, og af, hvorvidt Nürburgrings aktiver i denne forbindelse var blevet solgt til markedspris. Retten fastslog således i den appellerede doms præmis 89, at appellanten skulle anses for at være en interesseret part for så vidt angår den anden omtvistede afgørelse, og bemærkede derfor i den appellerede doms præmis 93, at appellanten for så vidt angik den anden omtvistede afgørelse havde søgsmålskompetence med henblik på at sikre de processuelle rettigheder, som selskabet havde i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF.
- 17 I den appellerede doms præmis 129 anførte Retten, at det, for at den kunne udtale sig om sagens realitet, for så vidt angår annullationen af den anden omtvistede afgørelse, og navnlig om det femte og det ottende anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 2, TEUF, og af artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 samt om appellants processuelle rettigheder, skulle undersøges, om det første til det fjerde anbringende gjorde det muligt at fastslå, at Kommissionen efter afslutningen af den indledende undersøgelsesfase var stødt på vanskeligheder, der nødvendiggjorde, at der blev indledt en formel undersøgelsesprocedure.

- 18 Efter denne undersøgelse fastslog Retten i den appellerede doms præmis 176, at det femte og det ottende anbringende, når de blev undersøgt under hensyntagen til de argumenter, som appellanten havde fremsat i det første til det fjerde anbringende, ikke gjorde det muligt at fastslå, at Kommissionen efter afslutningen af den indledende undersøgelsesfase var stødt på vanskeligheder, der nødvendiggjorde, at der blev indledt en formel undersøgelsesprocedure, og derfor skulle forkastes.
- 19 Retten undersøgte og forkastede ligeledes i henholdsvis præmis 182-190 og 193-197 det sjette og det niende anbringende om Kommissionens tilsidesættelse af henholdsvis begrundelsespligten og af retten til god forvaltning.
- 20 I den appellerede doms præmis 198 fastslog Retten følgelig, at sagen dels skulle afvises, dels skulle forkastes som ugrundet.

Parternes påstande for Domstolen

- 21 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
 - Den appellerede dom ophæves.
 - Den første omtvistede afgørelse og den anden omtvistede afgørelse annulleres.
 - Subsidiært hjemvises sagen til Retten.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.
- 22 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
 - Ophævelse af den appellerede doms præmis 73-94, hvori Retten fastslog, at søgsmålet anlagt til prøvelse af den anden omtvistede afgørelse kunne antages til realitetsbehandling.
 - Appellen afvises.
 - Appellen forkastes.
 - Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

- 23 Appellanten har til støtte for appellen fremsat fem anbringender, hvoraf det første vedrører en retlig fejl, for så vidt som Retten fastslog, at appellanten ikke var individuelt berørt af den første omtvistede afgørelse som konkurrent til modtageren af den pågældende støtte, det andet en retlig fejl, for så vidt som Retten fastslog, at appellanten ikke var individuelt berørt af den første omtvistede afgørelse i sin egenskab af faglig sammenslutning, det tredje en retlig fejl, for så vidt som Retten fandt, at appellanten ikke havde søgsmålskompetence for så vidt angår den anden omtvistede afgørelse, det fjerde en utilstrækkelig begrundelse hvad angår den appellerede dom, en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og af beviserne samt en retlig fejl ved

undersøgelsen af anbringenderne rettet mod Kommissionens implicitte afslag på at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, og det femte en retlig fejl begået af Retten ved vurderingen af, om begrundelsen for den anden omtvistede afgørelse var tilstrækkelig.

- 24 Det første og det andet anbringende vedrører Rettens forkastelse af påstanden om annullation af den første omtvistede afgørelse, mens det tredje til det femte anbringende vedrører forkastelsen af påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse.

Anbringenderne vedrørende påstanden om annullation af den første omtvistede afgørelse

Det første anbringende

- 25 Det første anbringende vedrører den appellerede doms præmis 56, som har følgende ordlyd:

»For så vidt som [appellanten] har anført, at foreningens markedsposition er blevet påvirket i væsentlig grad som følge af dens tidligere investeringer i Nürburgring-racerbanen, skal det i øvrigt bemærkes, at alene det forhold, at [appellanten] i den ene eller den anden forbindelse har investeret i Nürburgring, ikke er tilstrækkeligt til at fastslå, at foreningen har været til stede som erhvervsdrivende på de relevante markeder, hvilket den i øvrigt heller ikke påstår, ej heller at dens position som erhvervsdrivende på de omhandlede markeder er blevet påvirket i væsentlig grad af støtten til sælgerne, som ifølge [appellanten] har gjort dennes investeringer værdiløse. Under alle omstændigheder har [appellanten] ikke forklaret, hvorledes den første [omtvisede] afgørelse, ifølge hvilken køberen af Nürburgrings aktiver ikke var forpligtet til at tilbagebetale den støtte, som sælgerne havde modtaget, har påvirket værdien af foreningens investeringer i Nürburgring.«

– Parternes argumentation

- 26 Med det første anbringendes første led har appellanten kritiseret Retten for ikke i tilstrækkelig grad at have taget stilling til foreningens argumentation vedrørende den væsentlige skade på dens stilling på markedet, hvilket ifølge appellanten udgør en tilsidesættelse af begrundelsespligten og af selskabets ret til at blive hørt og af selskabets ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 27 Appellanten har navnlig gjort gældende, at Retten ved i den appellerede doms præmis 56, andet punktum, at bemærke, at appellanten ikke havde forklaret, hvorledes den første omtvistede afgørelse påvirkede værdien af de investeringer, som appellanten havde foretaget i Nürburgring, ikke tog hensyn til den af appellanten i punkt 32 i replikken for Retten fremførte argumentation, hvorefter disse investeringer i det væsentlige blev modarbejdet og ledt bort fra deres formål, som var at fremme driften af Nürburgrings traditionelle racerbane og at sikre, at arrangører af sportsbegivenheder fik adgang hertil i almenhedens interesse, med henblik på, ved hjælp af en krydssubsidiering, at finansiere hoteller og fritidsfaciliteter, uden forbindelse til motorsport, opført ved hjælp af støtten til sælgerne. Appellanten har tilføjet, at salget af Nürburgrings aktiver til Capricorn som en direkte ulovlig konsekvens forstærkede det indgreb i appellants stilling på markedet, som er resultatet af den ulovlige støtte.
- 28 Appellanten er af den opfattelse, at henset til den tætte forbindelse mellem appellants investeringer i Nürburgring-racerbanen og driften af Nürburgring-racerbanen på betingelser, der tjener almenvellet, er appellanten så tæt forbundet med driften af denne racerbane, at den har

opnået en position på det relevante marked for drift af bilracerbaner. Appellanten har i denne forbindelse anført, at den for Retten henledte opmærksomheden på den omstændighed, at Nürburgring-racerbanen udgør et naturligt monopol. Retten så imidlertid bort fra den omstændighed, at der kun kan være en potentiel konkurrence for driften af et naturligt monopol. Følgelig er de investeringer, som appellanten har foretaget, den mest direkte måde at erhverve en stilling på markedet på. Af de samme grunde er bemærkningen i den appellerede doms præmis 56, første punktum, hvorefter appellanten ikke havde hævdet, at foreningens stilling på markedet i væsentligt omfang blev påvirket af støtten til sælgerne, ligeledes ukorrekt.

- 29 Med det første anbringendes andet led har appellanten gjort gældende, at Retten støttede sig på en fejlagtig fortolkning af artikel 263, stk. 4, TEUF for i den appellerede doms præmis 56 at fastslå, at en investering, der er foretaget på den ene eller den anden måde, ikke er tilstrækkelig til at fastslå, at investoren som erhvervsdrivende er til stede på det marked, som investeringerne er rettet mod.
- 30 Kommissionen har anført, at det første anbringende er uvirksomt og under alle omstændigheder er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 31 Med henblik på en samlet undersøgelse af de to led af det første anbringende skal det bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at andre personer end en afgørelses adressat kun kan gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis afgørelsen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for afgørelsen (dom af 15.7.1963, Plaumann mod Kommissionen, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223, af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 93, og af 15.7.2021, Deutsche Lufthansa mod Kommissionen, C-453/19 P, EU:C:2021:608, præmis 33).
- 32 Hvis en appellant, som i den foreliggende sag, anfægter berettigelsen af en afgørelse om vurdering af støtten vedtaget efter den formelle undersøgelsesprocedure, er den omstændighed alene, at appellanten kan anses for interesseret part i artikel 108, stk. 2, TEUF's forstand, ikke tilstrækkelig til at fremme sagen til realitetsbehandling. Appellanten må i så fald godtgøre, at appellanten har en særlig stilling som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i den foregående præmis. Dette vil bl.a. være gældende i det tilfælde, hvor appellantens stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtteforanstaltning, som den pågældende afgørelse vedrører (dom af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 97, og af 15.7.2021, Deutsche Lufthansa mod Kommissionen, C-453/19 P, EU:C:2021:608, præmis 37).
- 33 Som Retten selv bemærkede i den appellerede doms præmis 48, er ud over den modtagende virksomhed bl.a. konkurrerende virksomheder til denne blevet anset for individuelt berørt af en afgørelse fra Kommissionen, hvorved den formelle undersøgelsesprocedure afsluttes, såfremt de har spillet en aktiv rolle inden for rammerne af denne procedure, og såfremt deres stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtteforanstaltning, som den omtvistede afgørelse vedrører (dom af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 98, og af 15.7.2021, Deutsche Lufthansa mod Kommissionen, C-453/19 P, EU:C:2021:608, præmis 38).
- 34 Den blotte gennemførelse af investeringer i et bestemt infrastrukturelement betyder imidlertid ikke, at den pågældende investor er aktiv på et hvilket som helst marked, der er forbundet med driften af denne infrastruktur. Dette gælder så meget desto mere, når sådanne investeringer har

til formål at fremme forskellige operatørers drift af den nævnte infrastruktur under betingelser, der tjener almenvellet, således som det ifølge appellanten var tilfældet med de investeringer, som appellanten hævder at have foretaget i Nürburgring-racerbanen.

- 35 Det følger heraf, at Retten ikke begik nogen fejl, da den i den appellerede doms præmis 56 i det væsentlige fandt, at appellants argumentation vedrørende foreningens investeringer i Nürburgring-racerbanen ikke var tilstrækkelige til at godtgøre, at denne var individuelt berørt som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 31, af den første omtvistede afgørelse. Følgelig må det første anbringendes andet led forkastes som ugrundet.
- 36 For så vidt angår det første anbringendes første led, som i det væsentlige vedrører en tilsidesættelse af Rettens begrundelsespligt, skal det bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at den begrundelsespligt, der påhviler Retten i medfør af artikel 36 og artikel 53, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, ikke pålægger den at foretage en udtømmende gennemgang af hvert enkelt af de argumenter, der er fremført af parterne i sagen. Begrundelsen kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og således, at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (dom af 9.9.2008, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).
- 37 Det fremgår imidlertid i det mindste indirekte, men klart af den appellerede doms præmis 56, at Retten fandt, at appellants argumentation vedrørende de investeringer, som foreningen havde foretaget i Nürburgring-racerbanen, ikke var tilstrækkelig til at godtgøre, at foreningen var til stede på det relevante marked, og endnu mindre, at dens konkurrencemæssige stilling på dette marked var blevet væsentligt påvirket af den foranstaltning, der var genstand for den første omtvistede afgørelse.
- 38 Følgelig må det første anbringendes første led såvel som dette anbringende i sin helhed forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende

- 39 Det andet anbringende vedrører den appellerede doms præmis 69, hvori Retten bemærkede, at det, henset til de strenge betingelser i dom af 13. december 2005, Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, EU:C:2005:761, præmis 53-59), måtte fastslås, at appellanten ikke havde godtgjort, at foreningen inden for rammerne af den formelle undersøgelsesprocedure, der gik forud for vedtagelsen af den første omtvistede afgørelse, havde en stilling som forhandler, der var klart afgrænset og tæt forbundet med selve genstanden for denne afgørelse, og som kunne danne grundlag for, at appellanten var individuelt berørt.

– Parternes argumentation

- 40 Appellanten har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat begrundelsespligten og foretaget en ukorrekt gengivelse af de faktiske omstændigheder og af de beviser, som den har skullet vurdere. Appellanten er af den opfattelse, at den for Retten har godtgjort, at den under den administrative procedure, der førte til vedtagelsen af den første omtvistede afgørelse, havde spillet en aktiv og samlet rolle i forbindelse med driften af Nürburgring-racerbanen med henblik på et mål af almen interesse. Dens stilling som forhandlingspartner, der er klart afgrænset og tæt

forbundet med genstanden for denne afgørelse, kan sammenlignes med stillingen for Landbouwschap (et offentligretligt organ, der er oprettet for inden for landbrugssektoren at sikre beskyttelsen af de erhvervsdrivendes fælles interesser under hensyntagen til almenvellet, Nederlandene) i den sag, der gav anledning til dom af 2. februar 1988, Kwekerij van der Kooy m.fl. mod Kommissionen (67/85, 68/85 og 70/85, EU:C:1988:38, præmis 20-24), og stillingen for Comité international de la radionne et des activités (CIRFS) i den sag, der gav anledning til dom af 24. marts 1993, CIRFS m.fl. mod Kommissionen (C-313/90, EU:C:1993:111, præmis 29 og 30).

- 41 Appellanten har nemlig forhandlet med Kommissionen om den støtte, der er genstand for den første omtvistede afgørelse, med henblik på at sikre, at foreningens medlemmer på en måde, som er i overensstemmelse med retten til støtte og i almenhedens interesse kan drive denne racerbane og sikre sig, at foreningens investeringer fortsat bidrager til dette formål. Disse faktiske omstændigheder karakteriserer appellanten i forhold til enhver anden person, således at foreningen kan anlægge sag til prøvelse af den første omtvistede afgørelse.
- 42 Retten kunne derfor ikke afvise appellants søgsmålskompetence uden at forklare, hvorfor de nødvendige betingelser for at anerkende, at appellanten havde en sådan status, ikke var opfyldt i lyset af de anbringender, beviser og detaljerede argumenter, som appellanten havde påberåbt sig. Rettens henvisning i den appellerede doms præmis 69 til »de strenge betingelser i dom af 13. december 2005, Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, EU:C:2005:761, præmis 53-59)«, gør det ikke muligt at forstå, hvilke betingelser Retten undersøgte. Retten behæftede således sin dom med en manglende eller utilstrækkelig begrundelse, hvilket udgør en tilsidesættelse af retten til at blive hørt og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse. Hertil kommer, at Retten ved at finde, at appellanten »ikke har godtgjort« at have indtaget en stilling som forhandlingspartner i forbindelse med den formelle undersøgelsesprocedure, der gik forud for vedtagelsen af den første omtvistede afgørelse, uden dog at forklare, hvilke beviser fremlagt af appellanten den havde undersøgt, gengav de faktiske omstændigheder og beviser urigtigt.
- 43 Kommissionen er af den opfattelse, at der ikke er grundlag for det andet anbringende, og at det derfor skal forkastes.

– *Domstolens bemærkninger*

- 44 Det fremgår af den appellerede doms præmis 58, at appellanten for Retten navnlig havde gjort gældende, at den havde ført forhandlinger for at forsvare tysk motorsports interesser, navnlig vedrørende genetablering og fremme af en racerbane til bilvæddeløb på Nürburgring, og at den havde deltaget i den administrative procedure, som gik forud for vedtagelsen af den første omtvistede afgørelse, idet den havde indgivet en klage, afgivet skriftlige indlæg og fremlagt beviser.
- 45 I den appellerede doms præmis 66 og 67 sammenfattede Retten de betragtninger, der foranledigede Domstolen til at antage søgsmålene i de sager, der gav anledning til dom af 2. februar 1988, Kwekerij van der Kooy m.fl. mod Kommissionen (67/85, 68/85 og 70/85, EU:C:1988:38), til realitetsbehandling, og af 24. marts 1993, CIRFS m.fl. mod Kommissionen (C-313/90, EU:C:1993:111). Desuden udtalte Retten i dommens præmis 68 under henvisning til sin egen og Domstolens praksis, at den omstændighed, at en faglig sammenslutning har indgivet den klage, der ligger til grund for den formelle undersøgelsesprocedure, eller har fremsat bemærkninger under denne, ikke er tilstrækkelig til at tillægge denne sammenslutning en særlig status som forhandler.

- 46 Endelig henviste Retten i den appellerede doms præmis 69 til de »strenge betingelser, der blev opstillet i dom af 13. december 2005, Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, EU:C:2005:761, præmis 53-59)«, hvori Domstolen selv havde henvist til de særlige omstændigheder i de sager, der gav anledning til dom af 2. februar 1988, Kwekerij van der Kooy m.fl. mod Kommissionen (67/85, 68/85 og 70/85, EU:C:1988:38), og af 24. marts 1993, CIRFS m.fl. mod Kommissionen (C-313/90, EU:C:1993:111), og forklarede, hvorledes disse adskilte sig fra situationen for en interesseret part, som havde deltaget aktivt i den procedure, som førte til vedtagelsen af en afgørelse om statsstøtte.
- 47 Disse henvisninger til retspraksis gør det muligt at forstå, hvorfor appellansens argumentation, der er sammenfattet i den appellerede doms præmis 58, ikke er tilstrækkelig til at give foreningen status som forhandlingspartner som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i den appellerede doms præmis 66-69.
- 48 Den begrundelse, som Retten anførte i den appellerede doms præmis 65-69, om end den var relativt kortfattet, er således tilstrækkelig til at gøre det muligt for appellanten at forstå grundene til, at appellansens argumentation fremført til støtte for, at appellansens påstand om annullation af den første omtvistede afgørelse kunne antages til realitetsbehandling, der er støttet på den retspraksis, der følger af dom af 2. februar 1988, Kwekerij van der Kooy m. fl. mod Kommissionen (67/85, 68/85 og 70/85, EU:C:1988:38), og af 24.3.1993, CIRFS m.fl. Kommissionen (C-313/90, EU:C:1993:111), blev forkastet.
- 49 Anbringendet om, at Retten angiveligt foretog en urigtig gengivelse af faktiske omstændigheder og beviser, skal afvises, for så vidt som appellanten hverken har identificeret de præcise beviser, som Retten skulle have gengivet urigtigt, eller hvorledes Retten har gengivet dem urigtigt (jf. i denne retning kendelse af 1.2.2017, Vidmar m.fl. mod Kommissionen, C-240/16 P, EU:C:2017:89, præmis 26 og 27).
- 50 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringende delvis bør afvises og delvis bør forkastes.
- 51 Da det første og det andet anbringende skal forkastes, skal appellen forkastes, i det omfang den tilsigter ophævelse af den appellerede dom, for så vidt som Retten herved frifandt Kommissionen for påstanden om annullation af den første omtvistede afgørelse.

Anbringerne vedrørende påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse

Spørgsmålet, om søgsmålet for Retten kunne antages til realitetsbehandling

- 52 Kommissionen har uden at iværksætte en kontraappel anmodet Domstolen om at undersøge, om søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, for så vidt som der hermed tilsigtedes en annullation af den anden omtvistede afgørelse, fordi Retten ifølge denne begik en retlig fejl ved fortolkningen og anvendelsen af begrebet »interesseret part« som omhandlet i artikel 108, stk. 2 og 3, TEUF og artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/1999 og med urette fandt, at appellanten kunne anses for at udgøre en »interesseret part«.
- 53 Det bemærkes herved, at Domstolen, når den forelægges en appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, i givet fald af egen drift skal tage stilling til et anbringende om en ufravigelig procesforudsætning vedrørende manglende overholdelse af betingelserne om antagelse til realitetsbehandling af et annullationssøgsmål anlagt af en

privatperson i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF (jf. i denne retning dom af 29.7.2019, Bayerische Motoren Werke og Freistaat Sachsen mod Kommissionen, C-654/17 P, EU:C:2019:634, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

- 54 Det fremgår af den appellerede doms præmis 84-89, at Retten i det væsentlige fastslog, at appellanten kunne nedlægge påstand om annullation af den anden omtvistede afgørelse som interesseret part med henblik på at sikre beskyttelsen af de processuelle rettigheder, som appellanten har i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 659/1999.
- 55 Kommissionen har for det første gjort gældende, at Retten foretog en delvis læsning af Domstolens praksis på området og så bort fra den omstændighed, at egenskaben af interesseret part forudsætter, at der foreligger et konkurrenceforhold.
- 56 Dette argument skal imidlertid forkastes. Begrebet »interesseret part« er i artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/1999 defineret som omfattende »alle medlemsstater og personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, herunder navnlig støttemodtageren, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer«. Denne bestemmelse gengiver definitionen af begrebet »interesseret part« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF, således som det følger af Domstolens praksis (dom af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 57 Som generaladvokaten har anført i punkt 30 i forslaget til afgørelse, gælder det, at hvis en konkurrerende virksomhed til en modtager af en støtteforanstaltning utvivlsomt er omfattet af »de interesserede parter« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF, kan en enhed, som ikke er konkurrent til støttemodtageren, betegnes som »interesseret part«, såfremt det kan godtgøres, at dens interesser kan være påvirket af støttetildelingen. Ifølge Domstolens praksis kræver dette, at virksomheden godtgør, at der er risiko for, at støtten har en konkret indvirkning på dens situation (jf. i denne retning dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 65, og af 27.10.2011, Autriche mod Scheucher-Fleisch m.fl., C-47/10 P, EU:C:2011:698, præmis 132).
- 58 Kommissionens argument, hvorefter det følger af dom af 9. juli 2009, 3F mod Kommissionen (C-319/07 P, EU:C:2009:435), af 24. maj 2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341), og af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873), at egenskaben af interesseret part forudsætter et konkurrenceforhold, skal derfor forkastes.
- 59 Som det fremgår af præmis 104 i dom af 9. juli 2009, 3F mod Kommissionen (C-319/07 P, EU:C:2009:435), har Domstolen således anerkendt, at en fagforening var interesseret part, idet den støttede sig på den potentielle skade på fagforeningens og medlemmernes interesser som følge af de i denne sag omhandlede foranstaltninger under kollektive forhandlinger.
- 60 Hvad angår dom af 24. maj 2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 64), baserede Domstolen ikke sin analyse på et konkurrenceforhold mellem støttemodtageren og den sagsøgende virksomhed i denne sag, men lagde den omstændighed til grund, at sidstnævnte virksomhed som følge af sin produktionsproces havde brug for det samme råmateriale som støttemodtageren.

- 61 Endelig er dom af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 43), som Kommissionen har påberåbt sig, uden relevans. Den nævnte doms præmis 43 vedrører ikke spørgsmålet om egenskaben af interesseret part for en person eller en virksomhed, men det eventuelle direkte indgreb, henset til en afgørelse fra Kommissionen, som opretholder virkningerne af de omhandlede nationale foranstaltninger om indførelse af en støtteordning, i retsstillingen for en sagsøger, som gør gældende, at disse foranstaltninger stiller denne i en ugunstig konkurrencestilling.
- 62 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at Rettens anerkendelse af appellants status som interesseret part, som det fremgår af den appellerede doms præmis 88, hviler på den omstændighed, at appellanten potentielt råder over relevante oplysninger. Den blotte omstændighed, at en person råder over oplysninger, der kan være relevante i forbindelse med en formel undersøgelsesprocedure vedrørende en foranstaltning med henblik på at afgøre, om den pågældende udgør ulovlig statsstøtte, er imidlertid ikke tilstrækkelig til at tillægge personen en sådan egenskab.
- 63 I den appellerede doms præmis 86 henviste Retten ganske vist til appellants egenskab af »almennyttig sammenslutning, hvis formål er genetablering og fremme af en racerbane til bilvæddeløb på Nürburgring og fremme af de fælles interesser for dens medlemmer, hvoraf nogle afholder sportsbegivenheder på den omhandlede racerbane«, samt til det forhold, at appellants interesser »er blevet konkret påvirket af den tildelte støtte, hvilket ifølge [appellanten] burde være blevet fastslået i den anden [omtvistede] afgørelse, eftersom udbudsproceduren ikke havde været åben, gennemsigtig, ikke-diskriminerende og ubetinget og ikke medførte, at Nürburgrings aktiver blev solgt til Capricorn til markedspris«.
- 64 Det fremgår imidlertid af denne doms præmis 88, at Retten med henblik på at anerkende, at appellanten var »interesseret part« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/1999, endeligt støttede sig på den omstændighed, at det »[ikke] kunne [...] udelukkes, at [appellanten] i lyset af foreningens formål, som netop er genetablering og fremme af en racerbane til bilvæddeløb på Nürburgring, og den omstændighed, at den har deltaget i den første fase af udbudsproceduren og i denne forbindelse har indhentet en stor mængde oplysninger om Nürburgrings aktiver, er i stand til inden for rammerne af den formelle undersøgelsesprocedure, som er fastsat i artikel 108, stk. 2, TEUF, at fremsætte bemærkninger over for Kommissionen, som denne i givet fald kan tage i betragtning ved sin vurdering af, om udbudsproceduren har været åben, gennemsigtig, ikke-diskriminerende og ubetinget, og af, hvorvidt Nürburgrings aktiver i denne forbindelse er blevet solgt til markedspris«.
- 65 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 33 og 34 i forslaget til afgørelse, betyder den omstændighed, at en person råder over oplysninger, som kan være relevante inden for rammerne af en formel undersøgelsesprocedure, ikke, at en sådan persons interesser kan være berørt af tildelingen af denne støtte, og at denne risikerer at have en konkret indvirkning på vedkommendes situation som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 57. Den blotte besiddelse af relevante oplysninger er derfor ikke tilstrækkelig til at kvalificere denne person som en interesseret part.
- 66 Det fremgår imidlertid af sagsakterne i første instans, som blev fremsendt til Domstolen i henhold til artikel 167, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at appellanten for Retten bl.a. havde gjort gældende, at appellanten er en forening, der varetager hele den tyske bilsports interesser i forhold til Nürburgring-racerbanen, at dens hovedformål er at sikre driften af denne bane på

økonomiske vilkår, der er baseret på den almene interesse, og som sikrer adgang til denne også for sportsamatører, og at Capricorn følger en model, der har til formål at maksimere fortjenesten, hvilket er uforeneligt med appellants mål.

- 67 Henset til disse argumenter, som Kommissionen ikke har bestridt, skal det medgives, at den hævdede tildeling af støtte til Capricorn i forbindelse med købet af Nürburgring kunne påvirke appellants og dennes medlemmers interesser, således at denne skal kvalificeres som »interesseret part« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/1999.
- 68 Påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse kan derfor antages til realitetsbehandling.

Det tredje anbringende

- 69 Med sit tredje anbringende har appellanten anfægtet den appellerede doms præmis 83, hvori Retten fastslog, at appellanten selv eller et af dens medlemmer af de samme grunde som dem, der er anført med hensyn til den første omtvistede afgørelse, ikke kunne anses for individuelt berørt af den anden omtvistede afgørelse.
- 70 Dette anbringende vedrører den appellerede doms præmisser, som ikke udgør det nødvendige grundlag for domskonklusionen. Som det fremgår af den appellerede doms præmis 93, fastslog Retten nemlig, at appellants påstand om annullation af den anden omtvistede afgørelse kunne antages til realitetsbehandling, og at der, som det fremgår af nærværende doms præmis 68, ikke skulle rejses tvivl om denne konklusion.
- 71 Følgelig skal det tredje anbringende forkastes som uvirksomt.

Det fjerde anbringende

- 72 Det fjerde anbringende består af fem led. Dette anbringendes andet, fjerde og femte led skal behandles først.

– Parternes argumentation

- 73 Med det fjerde anbringendes andet led har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 152-156 foretog en urigtig gengivelse af skrivelsen fra Deutsche Bank AG af 10. marts 2014, som støttede budet fra Capricorn, idet den fandt, at det ikke fremgik, at Kommissionen burde have været i tvivl med hensyn til den bindende karakter af denne skrivelse. Appellanten har anført, at denne for Retten havde henledt opmærksomheden på den omstændighed, at den nævnte skrivelse, på den sidste side, indeholdt en »vigtig bemærkning«, hvoraf fremgik, at de formuleringer og de betingelser, som fremgik heraf, ikke kunne danne grundlag for juridisk bindende forpligtelser. Andre passager i den samme bemærkning bekræfter denne vurdering. Ifølge appellanten gælder det, at hvis Retten ikke havde foretaget en urigtig gengivelse af skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014, burde den have konstateret, at denne sidstnævnte ikke anså sig for bundet af den nævnte skrivelse.

- 74 Inden for rammerne af det fjerde anbringendes fjerde led har appellanten gjort gældende, at det af Retten i den appellerede doms præmis 166 anførte, hvorefter de faktiske omstændigheder, som ligger efter den 11. marts 2014, ikke var relevante ved undersøgelsen af spørgsmålet, om Capricorn var blevet ydet støtte i forbindelse med udbudsproceduren, vidner om en retlig fejl og en urigtig gengivelse af beviserne fra Rettens side og desuden er behæftet med en utilstrækkelig begrundelse.
- 75 Ifølge appellanten rådede Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af den anden omtvistede afgørelse over detaljerede oplysninger og indicier, der godtgjorde, at Capricorn havde opnået en uberettiget fordel som led i en ikke-gennemsigtig og diskriminerende udbudsprocedure, som førte til, at Nürburgrings aktiver blev tildelt selskabet på trods af dets manglende solvens. Disse oplysninger burde have foranlediget Kommissionen til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, og dette i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 167, selv om appellanten ikke havde indgivet en ny klage.
- 76 Endelig vedrører det fjerde anbringendes femte led den appellerede doms præmis 173-176, hvori Retten forkastede appellants argumenter sammenfattet i denne doms præmis 170 og 171. Appellanten har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 170 og 171 blot gengav sin argumentation i den appellerede doms præmis 170 uden at undersøge den eller anføre grundene til, at den blev forkastet. Det samme gælder argumentationen om forpagtningsaftalen vedrørende Nürburgrings aktiver omtalt i den appellerede doms præmis 171. Retten begrænsede sig til at angive, at forpagtningsafgifter var blevet betalt til et selskab, som var uafhængigt af sælgerne, og at købsprisen for Nürburgrings aktiver var blevet reduceret med beløbet for disse forpagtningsafgifter, som blev modregnet i denne pris frem til den dag, hvor salget blev gennemført. Retten fastslog ganske enkelt, uden at give nogen forklaring, at Kommissionen ikke burde have været i tvivl med hensyn til forekomsten af en uberettiget fordel, hvilket udgør en urigtig gengivelse af de af appellanten fremlagte beviser og vidner om en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 107 TEUF og artikel 108, stk. 3, TEUF.
- 77 Kommissionen har principalt gjort gældende, at det fjerde anbringendes andet led er uvirksomt. Ifølge Kommissionen er konstateringerne i den appellerede doms præmis 152, 154 og 155, som ikke anfægtes af appellanten, tilstrækkelige til at underbygge Rettens bemærkninger om det forhold, at der intet forelå, der tydede på, at Kommissionen burde have været i tvivl med hensyn til den bindende karakter af skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014, dersom det lægges til grund, at Retten i den appellerede doms præmis 153 foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.
- 78 Det fjerde anbringendes andet led er under alle omstændigheder ugrundet. Skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 anvender flere gange ordet »forpligtelse«. Appellanten har reelt kun bestridt Rettens fortolkning af dette udtryk i forbindelse med andre erklæringer i samme skrivelse. Dette henhører imidlertid under Rettens uindskrænkede bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som også omfatter fortolkningen af kontrakter indgået i henhold til national ret.
- 79 Hvad angår det fjerde anbringendes fjerde led er det Kommissionens opfattelse, at det følger af en urigtig læsning af den appellerede doms præmis 165-169. Retten besvarede her spørgsmålet om, hvorvidt appellants anbringende, gengivet i den appellerede doms præmis 163, hvorefter Capricorn den 13. august 2014 var blevet erstattet af en senere køber inden for rammerne af en ikke-gennemsigtig procedure for videresalg af Nürburgrings aktiver, skulle have været undersøgt i den anden omtvistede afgørelse, benægtende. Ifølge Kommissionen er dette svar korrekt, for så vidt som omstændigheder, der indtraf efter salget af Nürburgrings aktiver, ikke er relevante for

vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt kuratoren for Nürburgring i forbindelse med dette salg handlede som investor i en markedsøkonomi. En sådan investor ville imidlertid ikke have kunnet tage hensyn til faktiske omstændigheder som dem, appellanten har påberåbt sig, og som først fandt sted efter afslutningen af salget. Selv om Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af den anden omtvistede afgørelse rådede over de oplysninger, som appellanten havde påberåbt sig i sin argumentation, er disse uden relevans for anvendelsen af princippet om en sælger i en markedsøkonomi på salgskontrakten af 11. marts 2014, der blev indgået mellem kuratoren i Nürburgring og Capricorn.

- 80 Endelig har Kommissionen som svar på det fjerde anbringendes femte led anført, at appellants argumentation, sammenfattet i den appellerede doms præmis 170 og 171, ikke rejser tvivl om overholdelsen af kriteriet om en sælger i en markedsøkonomi. Navnlig vedrører de argumenter, der er sammenfattet i denne doms præmis 170, begivenheder, der ligger efter indgåelsen af den nævnte salgskontrakt. Det samme gælder indgåelsen af en forpagtningsaftale, som er nævnt i dommens præmis 171. I samme doms præmis 173-174 gav Retten en kortfattet, men klar begrundelse for at forkaste disse argumenter. Det ville have været logisk for Retten at henvise til den appellerede doms præmis 138-158, eftersom Retten dér anførte, at salgsprisen for Nürburgrings aktiver var blevet bestemt inden for rammerne af en udbudsprocedure, som var klar og gennemsigtig, og at der ikke forelå nogen tvivl med hensyn til finansieringen af det valgte bud. Hvad angår appellants argument om en urigtig gengivelse af beviserne er det umuligt at forstå grundlaget for dette anbringende, så meget desto mere som appellanten selv har anerkendt, at Retten korrekt sammenfattede sin argumentation i den appellerede doms præmis 170 og 171.

– *Domstolens bemærkninger*

- 81 Det skal indledningsvis præciseres, at i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, vedrører det fjerde anbringendes andet led ikke blot den appellerede doms præmis 153, men også denne doms præmis 152 og 154-156. Det kan derfor ikke forkastes som uvirksomt.
- 82 Med henblik på undersøgelsen af dette led bemærkes, at det, som det fremgår af den appellerede doms præmis 151, var blevet præciseret over for de investorer, der var interesserede i købet af Nürburgrings aktiver, at de bl.a. ville blive udvalgt i lyset af sandsynligheden for transaktionens indgåelse. En af de faktorer, der skal tages i betragtning i denne forbindelse, var sikring af finansieringen af deres bud, hvilket attesteres ved en bekræftelse af finansieringen udstedt af deres finansielle partnere.
- 83 Det fremgår af 50., 273. og 278. betragtning til den endelige afgørelse, at Kommissionen fandt, at finansieringen af Capricornes bud var sikret, eftersom dette selskab havde fremlagt skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014, som havde bindende karakter.
- 84 I den appellerede doms præmis 152-155 undersøgte Retten, om Kommissionens undersøgelse, som stemte overens med de tyske myndigheders analyse, gjorde det muligt at fjerne tvivlen med hensyn til den bindende karakter af denne skrivelse, og den nåede i denne doms præmis 156 frem til den konklusion, at dette faktisk var tilfældet.
- 85 Det skal derfor undersøges, om Retten i forbindelse med denne undersøgelse foretog en urigtig gengivelse af den nævnte skrivelse, således som appellanten har gjort gældende.

- 86 Det bemærkes herved, at der foreligger en urigtig gengivelse af beviserne, såfremt det åbenbart fremgår, at gengivelsen af de foreliggende beviser er urigtig, uden at det er nødvendigt at fremlægge nye beviser (dom af 18.1.2007, PKK og KNK mod Rådet, C-229/05 P, EU:C:2007:32, præmis 37, og af 18.7.2007, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen, C-326/05 P, EU:C:2007:443, præmis 60).
- 87 I det foreliggende tilfælde fremgår det af skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014, således som den er fremlagt af Kommissionen for Retten og fremgår af sagsakterne i første instans, at skrivelsen på første side indeholder en klar angivelse af, at det »tilsagn«, der er indeholdt i denne skrivelse, er underlagt de betingelser, der bl.a. er anført i »standardformularen«, der er vedlagt som bilag A.
- 88 Som appellantens med rette har gjort gældende, indeholder dette bilag imidlertid i sidste ende en »vigtig bemærkning«, hvoraf bl.a. fremgår, at »denne standardformular udelukkende tjener til diskussioner og ikke har til formål at skabe retligt bindende forpligtelser mellem os [...] Følgelig accepterer vi ikke noget ansvar for ethvert direkte, efterfølgende eller andet tab, der følger af, at man har baseret sig på denne [samme] skrivelse«.
- 89 Det fremgår klart af disse angivelser, at skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 ikke skabte nogen bindende finansieringsforpligtelse for den udstedende bank til fordel for Capricorn.
- 90 Denne konklusion bekræftes i øvrigt af angivelsen i skrivelsens s. 5, punkt 9, med overskriften »Lovvalg og kompetence«, som henviser til »enhver eventuel forpligtelse uden for kontrakt«, der følger af nævnte skrivelse, uden at nævne kontraktlige forpligtelser, netop fordi denne skrivelse ikke skulle skabe sådanne forpligtelser.
- 91 Det er i denne forbindelse uden betydning, at samme skrivelse, således som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 152 og 153, angiver, at Deutsche Bank er »rede til at yde« Capricorn et lån på 45 mio. EUR, og at den flere gange henviser til Deutsche Banks »forpligtelse« over for Capricorn, for så vidt som det klart fremgår af de oplysninger, der er anført i nærværende doms præmis 88, at hverken denne »forpligtelse« eller de tidligere skrivelser fra Deutsche Bank nævnt af Retten i den appellerede doms præmis 154 skabte juridisk bindende finansieringsforpligtelser. Den omstændighed, at den manglende bindende karakter af skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 blev nævnt med en anden ordlyd end de sidstnævnte skrivelser, kan ikke rejse tvivl om denne konklusion.
- 92 Det følger heraf, at Retten, som appellantens har gjort gældende med det fjerde anbringendes andet led, foretog en urigtig gengivelse af indholdet af skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014, og at der derfor er grundlag for dette led.
- 93 Appellantens har med det fjerde anbringendes fjerde led i det væsentlige foreholdt Retten at have begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 166 at forkaste appellantens argumenter som sammenfattet i den appellerede doms præmis 162 og 163.
- 94 Som generaladvokaten har anført i punkt 108 i forslaget til afgørelse, gjorde appellantens for Retten i det væsentlige gældende, at efter realiseringen den 11. marts 2014 af salget af Nürburgrings aktiver til Capricorn havde sidstnævnte selskab og sælgerne indgået en sikkerhedsaftale om betaling af raterne af købsprisen, hvorefter aktiverne i tilfælde af fortsat udestående betaling af den anden rate af købsprisen skulle videresælges, hvilket efterfølgende reelt indtraf.

- 95 Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 166, at den støtte, som Kommissionen ifølge appellanten burde have konstateret i den anden omtvistede afgørelse, var blevet ydet Capricorn den 11. marts 2014, hvor de nævnte aktiver blev solgt til Capricorn til en pris, der angiveligt var lavere end markedsprisen. Retten fandt følgelig, at de forhold, der opstod efter denne dato, ikke var relevante for undersøgelsen af spørgsmålet om, hvorvidt der eventuelt var blevet ydet støtte til Capricorn under udbudsproceduren. Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 167, at appellanten, hvis denne ligeledes ville have haft Kommissionen til at undersøge, om der forelå ny støtte som følge af den angivelige fortsættelse af salgsproceduren, skulle have indgivet en ny klage desangående.
- 96 Det er i denne forbindelse korrekt, at hvis det skulle lægges til grund, at Capricorn var blevet tildelt en støtte svarende til forskellen mellem markedsprisen for Nürburgrings aktiver og Capricorns anskaffelsespris i forbindelse med en udbudsprocedure, som ikke opfyldte kravene om åbning, gennemsigtighed, ubetingethed og ikke-diskriminerende karakter, ville en sådan støtte nødvendigvis være blevet tildelt den 11. marts 2014, datoen for tildelingen af disse aktiver til Capricorn og undertegnelsen af salgskontrakten herom.
- 97 I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 166, betyder dette imidlertid ikke, at faktiske omstændigheder, der ligger efter denne dato, pr. definition var uden relevans for vurderingen af, om en sådan støtte faktisk var blevet ydet.
- 98 Det bemærkes herved, at retmæssigheden af en afgørelse om statsstøtte skal vurderes i forhold til de oplysninger, som Kommissionen kunne råde over på det tidspunkt, da den vedtog den (jf. i denne retning dom af 20.9.2017, Kommissionen mod Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis). Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 102 og 103 i forslaget til afgørelse, afsluttes den indledende undersøgelsesprocedure vedrørende statsstøtte, når Kommissionen træffer en af de i artikel 4 i forordning nr. 659/1999 fastsatte beslutninger, selv om det ikke kan udelukkes, at nye og relevante forhold kan opstå efter udbudsprocedurens afslutning, men inden Kommissionen træffer sin afgørelse.
- 99 Som det fremgår af nærværende doms præmis 82 og 83, var navnlig den omstændighed, at finansieringen af Capricorns bud var sikret, en af de faktorer, som havde begrundet, at Nürburgrings aktiver blev tildelt dette selskab.
- 100 Selv om de faktiske omstændigheder, som appellanten har påberåbt sig, og som er sammenfattet i nærværende doms præmis 94, ligger efter tildelingen af Nürburgrings aktiver til Capricorn, kan de, såfremt de blev godtgjort, rejse tvivl om, hvorvidt konklusionen fra de ansvarlige for udbudsproceduren om, at finansieringen af Capricorns bud var sikret, og dermed om, at denne procedure var gennemsigtig og ikke-diskriminerende, er velbegrundet, idet det bemærkes, som det fremgår af den appellerede doms præmis 157, at et andet bud blev udelukket under henvisning til manglende bevis for finansiering.
- 101 Spørgsmålet er nemlig, hvorfor Capricorn, hvis selskabet havde en sikret finansiering af sit bud, skulle genforhandle betalingen af salgsprisen i rater og i sidste ende ikke kunne betale anden rate, hvilket førte til et videresalg af Nürburgrings aktiver.

- 102 Det følger heraf, at Retten ved at afvise relevansen af de faktiske omstændigheder, som appellanten har påberåbt sig, og som er sammenfattet i nærværende doms præmis 94, alene med den begrundelse, at de lå efter salget af Nürburgrings aktiver til Capricorn, begik en retlig fejl. Der er derfor grundlag for det første anbringendes fjerde led.
- 103 Endelig har appellanten med det fjerde anbringendes femte led i det væsentlige gjort gældende, at Rettens forkastelse i den appellerede doms præmis 173-176 af appellants argumenter fremført i denne doms præmis 170 og 171 er behæftet med en manglende eller en utilstrækkelig begrundelse.
- 104 Det bemærkes herved, at Retten i den appellerede doms præmis 170 opsummerede fire argumenter fremført af appellanten inden for rammerne af det tredje anbringendes tredje led. Ifølge Retten skulle det med disse argumenter godtgøres, at såvel prisen for Capricorns køb af Nürburgrings aktiver som betalingsbetingelserne indeholdt elementer af støtte, for det første fordi 6 mio. EUR fra Nürburgrings operatørs bruttodriftsoverskud blev modregnet i købsprisen, til trods for at denne operatør i 2013 havde oplyst, at den ikke gjorde sig nogen forhåbninger om at tjene noget på Nürburgrings aktiver, for det andet fordi betalingen af den anden rate af købsprisen blev udsat, for det tredje fordi der blev givet afkald på den bod på 25 mio. EUR, der var fastsat i købskontrakten for udestående betalinger, og for det fjerde fordi Nürburgrings aktiver blev solgt til en senere erhverver inden for rammerne af en ikke-gennemsigtig procedure.
- 105 I den appellerede doms præmis 171 opsummerede Retten det yderligere argument, som appellanten havde fremført i samme forbindelse, og hvorefter den forpagtningsaftale, hvorved Nürburgrings aktiver blev bortforpagtet til Capricorn for en periode, som løb fra den 1. januar 2015, med henblik på at skabe en overgang svarende til den eventuelle realisering af den betingelse, som salget af Nürburgrings aktiver til Capricorn var underlagt, nemlig Kommissionens vedtagelse af en afgørelse, som fjernede enhver risiko for, at køberen af de omhandlede aktiver skulle betale støtten til sælgerne tilbage, ikke havde været underlagt en udbudsprocedure, som var åben, gennemsigtig, ikke-diskriminerende og ubetinget, således at forpagtningsafgifterne ikke svarede til en markedspris og indeholdt nye støtteelementer. Det var aftalt mellem sælgerne og Capricorn, at forpagtningsafgiften indtil det tidspunkt, hvor salget blev gennemført, skulle modregnes i salgsprisen for Nürburgrings aktiver.
- 106 Retten begrænsede sig til som svar på disse argumenter i den appellerede doms præmis 173 at anføre, at »[a]f de grunde, der er anført i [denne doms] præmis 138-158 [...], er der ikke anledning til at fastslå, at Kommissionen burde have haft betænkeligheder med hensyn til, om udbudsproceduren var gennemsigtig og ikke-diskriminerende«. Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 174, at det fremgår ligeledes af disse grunde, at »den undersøgelse, som Kommissionen foretog, og som udmøntede sig i vedtagelse af den anden [omtvistede] afgørelse, gjorde det muligt at fjerne al tvivl med hensyn til, om køberen havde opnået en uretmæssig fordel i forbindelse med forpagtningsaftalen vedrørende Nürburgrings aktiver eller de øvrige betingelser for betaling af købsprisen for de omhandlede aktiver«.
- 107 Som generaladvokaten har anført i punkt 115 i forslaget til afgørelse, og i modsætning til den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 36, besvarer en sådan begrundelse, end ikke indirekte, appellants argumenter sammenfattet i den appellerede doms præmis 170 og 171, og gør det ikke muligt at følge Rettens ræsonnement, således at de interesserede parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne afgørelse, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret.

- 108 Begrundelsen i den appellerede doms præmis 138-158, som Retten henviste til i den appellerede doms præmis 173, vedrører dels det forhold, at udbudsproceduren ikke var gennemsigtig, og at den var diskriminerende, navnlig henset til den manglende gennemsigthed af de finansielle nøgletal, den manglende gennemsigthed og diskriminerende karakter af evalueringskriterierne og deres anvendelse samt salgsprocedurens fortsættelse efter overdragelsen af Nürburgrings aktiver til køberen, dels spørgsmålet om finansieringen af Capricorns bud. Den gør det derfor ikke muligt at forstå, hvorfor appellants argumenter, der er sammenfattet i dommens præmis 170 og 171, er blevet forkastet.
- 109 Det må således konkluderes, at den appellerede dom er behæftet med en manglende begrundelse hvad angår Rettens forkastelse af disse argumenter. Det følger heraf, at det fjerde anbringendes femte led er uvirksomt.
- 110 Under disse omstændigheder, og uden at det er nødvendigt at undersøge det fjerde anbringendes første og tredje led eller det femte anbringende, skal appellen tages til følge, og den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten derved forkastede påstanden om annulation af den anden omtvistede afgørelse.

Søgsmålet for Retten

- 111 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffene afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.
- 112 I den foreliggende sag finder Domstolen, bl.a. henset til den omstændighed, at det af appellanten anlagte annulationsøgsmål i sag T-373/15 er baseret på anbringender, der har været genstand for en kontradiktorisk forhandling ved Retten, og hvis undersøgelse ikke nødvendiggør vedtagelsen af supplerende foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse eller oplysning af sagen, at dette søgsmål er modent til påkendelse, og at der skal træffes endelig afgørelse herom (jf. analogt dom af 8.9.2020, Kommissionen og Rådet mod Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P og C-126/19 P, EU:C:2020:676, præmis 130), inden for rammerne af den tvist, der stadig verserer for den, dvs. påstanden om annulation af den anden omtvistede afgørelse (jf. i denne retning dom af 1.7.2008, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 134).
- 113 Det bemærkes, at den anden omtvistede afgørelse er en beslutning om ikke at gøre indsigelse baseret på artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 659/1999, hvis lovlighed afhænger af, om der hersker tvivl om, hvorvidt støtten er forenelig med det indre marked.
- 114 Da en sådan tvivl skal føre til, at der indledes en formel undersøgelsesprocedure, hvori de interesserede parter som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 659/1999 kan deltage, må det antages, at enhver interesseret part som omhandlet i sidstnævnte bestemmelse er umiddelbart og individuelt berørt af en sådan beslutning. De interesserede parter, der er indrømmet de i artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 fastsatte processuelle garantier, kan kun opnå, at disse respekteres, hvis de har adgang til at indbringe beslutningen om ikke at gøre indsigelse for Unionens retsinstanser (dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

- 115 Det bemærkes herved, at det ikke tilkommer Unionens retsinstanser at fortolke et søgsmål – hvorunder det udelukkende er den materielle rigtighed af en beslutning om vurdering af støtten som sådan, der anfægtes – som et søgsmål, der reelt må opfattes som en påstand om at beskytte de processuelle rettigheder, der tilkommer sagsøgeren ifølge artikel 108, stk. 2, TEUF, når sagsøgeren ikke udtrykkeligt har anført et anbringende til støtte for denne påstand (jf. i denne retning dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 55). Når en sagsøger har nedlagt påstand om annullation af en beslutning om ikke at gøre indsigelse, kritiserer sagsøgeren som det væsentlige, at Kommissionens beslutning vedrørende den pågældende støtte er blevet vedtaget, uden at Kommissionen har indledt den formelle undersøgelsesprocedure i artikel 108, stk. 2, TEUF, hvorved den har tilsidesat sagsøgerens processuelle rettigheder, selv om der forelå tvivl med hensyn til denne støttes forenelighed med det indre marked, hvorfor Kommissionen havde pligt til at indlede denne procedure. Sagsøgeren kan for at få taget sin påstand om annullation til følge påberåbe sig ethvert anbringende, der kan godtgøre, at vurderingen af de oplysninger, Kommissionen råder over, under den foreløbige undersøgelse burde have rejst en sådan tvivl. Heraf følger, at Unionens retsinstanser kan undersøge de af en sagsøger fremsatte anbringender om sagens realitet for at vurdere, om de også indebærer aspekter til støtte for et ligeledes af sagsøgeren fremsat anbringende, hvorved der udtrykkeligt hævdes at foreligge tvivl, der kunne have begrundet en indledning af den formelle undersøgelsesprocedure omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF (jf. i denne retning dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 56 og 59).
- 116 I det foreliggende tilfælde er appellants status som »interesseret part« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/1999 allerede blevet anerkendt i nærværende doms præmis 67. Appellanten har til støtte for søgsmålet påberåbt sig ni anbringender. Med undtagelse af det syvende anbringende, som er fremsat til støtte for påstanden om annullation af den første omtvistede afgørelse, er de øvrige anbringender fremsat til støtte for påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse.
- 117 Det femte og det ottende anbringende vedrører udtrykkeligt tilsidesættelsen af appellants processuelle rettigheder, idet Kommissionen ikke har indledt den formelle undersøgelsesprocedure som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF, til trods for at salget af Nürburgrings aktiver til en pris, som var lavere end markedsprisen, burde have fået den til at fastslå, at køberen havde modtaget støtte.
- 118 For at kunne tage stilling til disse anbringender skal det første anbringendes første og tredje led og det andet anbringende, der i det væsentlige vedrører Kommissionens fejlagtige vurdering af bekræftelsen af finansieringen af Capricorns bud, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 115, først undersøges samlet.

Parternes argumentation

- 119 Med det første anbringendes første og tredje led samt med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Kommissionens konstatering i 50., 51., 266., 271. og 273. betragtning til den endelige afgørelse, hvorefter Capricorn havde fremlagt et finansielt tilsagn fra Deutsche Bank vedrørende et lån på 45 mio. EUR, er åbenbart urigtig, for så vidt som det fremgår af ordlyden af Deutsche Banks skrivelse af 10. marts 2014, at denne ikke var bindende.

- 120 Appellanten har tilføjet, at fodnote 79 i den endelige afgørelse viser, at Kommissionen havde kendskab til den aftale, der er nævnt i nærværende doms præmis 94, og som blev indgået den 13. august 2014 mellem kuratoren for Nürburgring, sælgerne og Capricorn, og som bl.a. fastsatte, at Capricorns betaling af anden rate af salgsprisen skulle udsættes. Denne aftale viser imidlertid en manglende bekræftelse af finansieringen af Capricorns bud.
- 121 Kommissionen har bestridt disse argumenter. Den har henvist til ordlyden af skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014, hvori der flere gange henvises til et »tilsagn« fra Deutsche Banks side, og den er derfor af den opfattelse, at den ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med denne skrivelse.
- 122 Med hensyn til aftalen af 13. august 2014 har Kommissionen anført, at den på tidspunktet for vedtagelsen af den endelige afgørelse ikke var i besiddelse af teksten til denne aftale, som ikke blev fremsendt til den inden for rammerne af den administrative procedure. Oplysningerne i fodnote 79 i den endelige afgørelse stammer fra en meddelelse fra Forbundsrepublikken Tyskland. Kommissionen har under alle omstændigheder fremhævet, at den ikke støttede den anden omtvistede afgørelse på den omstændighed, at beviset for den finansiering, som Deutsche Bank havde fremlagt, stadig forelå på tidspunktet for vedtagelsen af denne afgørelse.

Domstolens bemærkninger

- 123 Det bemærkes, at Kommissionen for at udelukke, at der var ydet ulovlig støtte til Capricorn i forbindelse med selskabets erhvervelse af Nürburgrings aktiver, skulle sikre sig, at denne erhvervelse blev foretaget til en pris svarende til markedsprisen, hvilket ville være tilfældet, hvis det kunne bekræftes, at udbudsproceduren var åben, gennemsigtig, ikke-diskriminerende og ubetinget.
- 124 Som allerede bemærket i nærværende doms præmis 82 var en af de faktorer, som blev taget i betragtning med udvælgelsen af køberen af Nürburgrings aktiver, bekræftelsen af finansieringen af selskabets bud.
- 125 Det fremgår således af 116. betragtning til den endelige afgørelse, at en anden tilbudsgiver, som indgav en klage til Kommissionen, inden for rammerne af udbudsproceduren havde foreslået en købspris for samtlige Nürburgrings aktiver, der var højere end den af Capricorn foreslåede. Det fremgår af 272. betragtning til den endelige afgørelse, at dette bud blev fravalgt under henvisning til manglende bevis for finansiering.
- 126 Ifølge 273. betragtning til den endelige afgørelse blev kun to bud anset for at have en sikret finansiering, nemlig Capricorns og en anden tilbudsgivers bud. For så vidt som både størrelsen af den garanterede finansiering, som denne anden tilbudsgiver rådede over, og den salgspris, som denne tilbød, var lavere end Capricorns, blev Capricorns bud imidlertid i sidste ende antaget.
- 127 Det følger heraf, at hvis det skulle vise sig, at det med urette var blevet antaget, at Capricorn rådede over en bekræftet finansiering af selskabets bud, selv om dette reelt ikke var tilfældet, ville denne omstændighed bl.a. kunne rejse tvivl om udbudsprocedurens ikke-diskriminerende karakter, for så vidt som selskabet kunne godtgøre, at Capricorn havde fået en præferencebehandling og ikke blev udelukket fra udbuddet, i modsætning til mindst én anden tilbudsgiver, der ikke kunne fremlægge et bevis for finansiering af sit bud.

- 128 I tilfælde af tvivl om, hvorvidt finansieringen af Capricorns bud var blevet bekræftet, og som ikke kunne bortvejres, var Kommissionen derfor forpligtet til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure og kunne ikke vedtage en beslutning om ikke at gøre indsigelse, såsom den anden omtvistede afgørelse.
- 129 Det må derfor fastslås, at de af appellanten påberåbte forhold viser, at der forelå en sådan tvivl.
- 130 For det første kunne Kommissionen af de grunde, der er anført i nærværende doms præmis 87-91, ikke fastslå, at skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 indeholdt en bindende finansieringsforpligtelse.
- 131 For det andet fremgår det, som appellanten har gjort gældende, af fodnote 79 i den endelige afgørelse, at den anden rate af salgsprisen ikke blev betalt af Capricorn inden for den fastsatte frist, og at betalingen af denne rate ved en aftale indgået den 13. august 2014 mellem kuratoren for Nürburgring, sælgerne og Capricorn blev udsat til et senere tidspunkt mod Capricorns betaling af morarenter og supplerende garantier. Hvis Capricorns bud faktisk blev finansieret, ville Capricorn logisk set have været i stand til at betale den anden rate af salgsprisen inden for den fastsatte frist og burde ikke have forhandlet om udsættelse af betalingen heraf.
- 132 Uden at det er nødvendigt at undersøge resten af den argumentation, som appellanten har fremført til støtte for sit søgsmål, for så vidt som der er nedlagt påstand om annullation af den anden omtvistede afgørelse, skal det derfor konkluderes, at vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt salget af Nürburgrings aktiver til Capricorn indebar tildeling af støtte, der var uforenelig med det indre marked, rejste tvivl som omhandlet i artikel 4 i forordning nr. 659/1999, som burde have foranlediget Kommissionen til at indlede proceduren i artikel 108, stk. 2, TEUF.
- 133 Appellanten skal derfor gives medhold i søgsmålet, og den anden omtvistede afgørelse skal annulleres.

Sagsomkostninger

- 134 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge, eller såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen.
- 135 I henhold til nævnte reglements artikel 138, stk. 3, første punktum, der i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer hver part sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter.
- 136 I det foreliggende tilfælde skal sidstnævnte bestemmelse finde anvendelse, for så vidt som appellen forkastes, i det omfang den vedrører den appellerede dom, for så vidt som Retten derved frifandt Kommissionen for påstanden om annullation af den første omtvistede afgørelse, og for så vidt som appellen tages til følge, i det omfang den vedrører denne dom, for så vidt som Retten derved frifandt Kommissionen for påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse, og Domstolen annullerer denne afgørelse.
- 137 Henset til omstændighederne i den foreliggende sag bør hver af parterne bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

- 1) **Den Europæiske Unions Rets dom af 19. juni 2019, Ja zum Nürburgring mod Kommissionen (T-373/15, EU:T:2019:432), ophæves, for så vidt som Den Europæiske Unions Ret med denne dom frifandt Europa-Kommissionen i det søgsmål, som var anlagt med påstand om annullation af artikel 1, sidste led, i Kommissionens afgørelse (EU) 2016/151 af 1. oktober 2014 om Tysklands statsstøtte SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) til Nürburgring.**
- 2) **I øvrigt forkastes appellen.**
- 3) **Artikel 1, sidste led, i Kommissionens afgørelse (EU) 2016/151 af 1. oktober 2014 om Tysklands statsstøtte SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) til Nürburgring annulleres.**
- 4) **Ja zum Nürburgring eV og Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.**

Underskrifter